

nærmere Omstændigheder angaaende det Tilfælde, som min Forespørgsel nærmest handler om. I Sømarkeby under Liselund Gods paa Møen blev en Gaard fæstetelig den 9de September 1854; den sidste Fæster, Albrecht Jensens Enke, døde den 9de Septbr. 1854. Denne Gaards Jorder have nu, uagtet en Fæstegaard efter Lovgivningen kun maa staae 1 Aar og 24 Dage fæstetelig, dog henstaaet fra den 9de Septbr. 1854 til den 2den Jan. 1857 uden at være bortfæstet, og da jeg sidst modtog Beretning desangaaende, var det Samme endnu Tilfældet. Der har imidlertid været gjort forskjelligt Brug af den; saaledes har i Foraaret 1856 Forpagteren af Hovedgaarden drevet en stor Deel af denne Gaards Jorder med sne egne Folk, Heste og Redskaber, og han har til Godseieren derfor svaret visse Tønder Sæd. Den afdøde Fæsters Søn har den øvrige Jord, som — det skal jeg dog bemærke — ikke er den mindre Deel af Gaardens Jordtilliggende, og han har drevet sin Deel paa lignende Maaede. Saaledes staaer Sagen endnu; den større Deel af Gaardens Jorder er siden indtaget til Hovedgaardens Avling, hvorimod 13 Tønder af Gaardens Jorder henstaae uden nogen bestemt Anvendelse, fordi Godseieren, som man vil vide, agter at magelægge disse 13 Tønder Land mod noget andet Fæstefjord, som han ønsker at inddrage.

Der er dernæst i den samme By en anden Gaard, som har staaet fæstetelig siden den 22de Februar 1855, altsaa omtrent ved denne Tid to fulde Aar; den sidste Fæster, Lars Christensen, døde under nysnævnte Dato. Foruden disse 2 Gaarde skal det fremdeles være Eieren's Hensigt, saa siger man, at inddrage 3 andre Gaarde i den samme By, saasnart de maatte blive fæstetelige. Jeg skal nu oplyse, at der i forrige Eftersaar af den daværende Indenrigsminister her er bleven offentlig meddeelt en Oplysning om, til hvilke Godser der i Landet paa den Tid var udstedt Bevillinger til at inddrage Bondefjord, og paa denne Liste findes slet ikke Liselunds Gods nævnt; man er altsaa berettiget til at antage, da man maa gaae ud fra, at Ministeriets Opgivelsesere rigtige, at der til den Tid ikke var med-

deelt Liselunds Gods's Eier nogen Bevilling til Inddragelse af disse Gaardes Lødder. Men jeg skal dernæst oplyse, at i Mødet den 21de December 1855, altsaa i sidste Session, bragte jeg under en anden Sag denne Sag paa Dmtale, og da svarede den daværende Indenrigsminister, som var tilstede, at det Tilfælde, jeg havde nævnt fra Liselunds Gods, var ham aldeles ubekendt. Der foreligger altsaa, efter min Mening, fuldt Bevis for, at Liselunds Gods's Eier ikke havde Bevilling til Inddragelse af disse to Gaardes Lødder, da Ministeriet offentlig fremlagde en Liste over samtlige dem, der havde Bevilling dertil, og at der ikke maa antages at være indkommet Ansøgninger om Bevilling i forrige Session, da Ministeren under 21de December 1855 erklærede, at noget Saadant var ham aldeles ubekendt. Jeg skal imidlertid tillade mig at fremkomme med en Oplysning, som jeg dog ikke skal udgive for at være Andet end Besboernes Opgivende der paa Stedet, — jeg holder mig personlig overbevist om, at Opgivendet er rigtigt, men jeg tør ikke bestemt sige, at det er rigtigt; er det imidlertid urigtigt, vil den ærede Minister jo kunne oplyse derom. For omtrent to Aar siden skal Eieren af Liselunds Gods have indgivet en Ansøgning til Ministeriet om at maatte inddrage den af mig førstnævnte Gaards Lødder, men istedetfor at afgive den til Sogneforstanderskabets Formand til Erklæring, afgav han den til Sognepræsten, der ikke var Sogneforstanderskabets Formand, og Sognepræsten indsendte den til Ministeriet, uden at lade den komme til Sogneforstanderskabets Formand eller Sogneforstanderskabet. Noget Tid derefter blev Ansøgningen sendt fra Ministeriet til Sogneforstanderskabets Erklæring; dette erklærede sig bestemt imod Ansøgningens Bevilling, og udbad sig tillige i sin Erklæring Underretning fra Ministeriet, forsaavidt Ansøgningen desuagtet skulde blive bevilget, deels om at den var bleven bevilget og deels om de Vilkaar, hvorpaa den var bleven bevilget, da man troer at være overbevist om, at flere af dette Slags Bevillinger bleve benyttede, uden at de dertil knyttede Vilkaar bleve opfyldte, og deels fordi man meente, at Godseierne maatte være hjem-